

פרשת לך לך

משיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ח

הנחה פרטית בלתי מוגה

כשמזכירים את העניין של "הקהל", ובפרט כשמדגישים את התוכן של הפרשיות האמורות וכיצד כל ישראל עמדו ושמעו ובלשונו של הרמב"ם: "כעומד לפני הגבורה"; אפילו עצם הדיבור על כך עושה רושם, ובפרט כאשר אלה הם "דברים היוצאין מן הלב".

ועל אחת כמה וכמה שזה אמור כאשר מדברים על כך ברבים, משום ש"על כל עשרה יהודים השכינה שורה", או יותר מעשרה. העניין המתואר הוא מעמד ומצב שבו כל יהודי, "האנשים והנשים והטף", עומד לפני המלך, ושומע מפי המלך את התורה "כאילו שומע מפי הגבורה"; עם כל הלשונות וכל הכוונות שהרמב"ם מזכיר. עצם הדיבור על כך כבר מביא להתרגשות.

וכאן נשאלת השאלה: הייתכן שמקימים "קול רעש גדול", וקוראים לאנשים להתעסק ב"הקהל את העם, האנשים והנשים והטף" כעת, לאחר שבית-המקדש נחרב?

להסברת הדבר, נוכל להשתמש בדוגמה שנוגעת בהקרבת הקרבנות. בזמן שבית המקדש היה קיים, היו זקוקים דוקא לכהן. הוא היה היחיד שהיה רשאי להקריב את הקרבן על גבי המזבח. אנשים אחרים, לא רק שלא התבקשו לעשות זאת, הם גם לא היו רשאים לעשות זאת.

אבל משחרב בית המקדש, "תפילות – במקום קרבנות תיקנום". מעתה, הסדר הוא שכשילד או ילדה נהיים בר-מצוה או בת-מצוה, יש להם כבר שייכות ל"הקרבת קרבן", על כל הפרטים שלו המופיעים בהלכה, על ידי תפילות ש"במקום קרבנות תיקנום".

מובן וגם פשוט, שלכל לראש העניין של "הקהל" הוא להסביר לעצמו וליהודים שמסביבו, וגם ל"טף", שישנו עניין של מקדש רוחני:

בדיוק כפי שהיה אז מקדש גשמי בפשטות, כך קיים עכשיו מקדש רוחני שעליו נאמר "ושכנתי בתוכם" – הקב"ה שוכן בלבם של יהודי.

הלב היהודי נמצא ברשותו ובגופו של האדם. הלב "מזרים חיים לכל האברים"; ואף על פי שמלבד החלל הימני, ישנו גם חלל שמאלי, הרי החיים שהלב מזרים לכל האברים – "הדם הוא הנפש" שבכל האברים – כולל המוח שבראש, מגיעים מן הלב הזה, שעליו האדם "מראה באצבעו ואומר זה": זהו הלב של היהודי שחדור בתוכו הרוחני של "הקהל".

מובן אפוא שכעת היא ההזדמנות לפעול בעניין זה מתוך "סערה" לגבי האופן שצריך לפעול, ומה שצריך להיעשות, ובאופן של "יפה שעה אחת קודם".

שכן, אם הוא יחמיץ הזדמנות אחת, אין לדעת האם ההזדמנות הזו תחזור שוב. בנוסף לכך, וגם זה עיקר, אם הוא ינצל את ההזדמנות הנוכחית, אזי בהזדמנות הבאה הוא יוכל לפעול באופן של "כפליים לתושיה". מה שאין כן, אם ההזדמנות הנוכחית לא תנוצל, אזי בהזדמנות הבאה הוא יצטרך להתחיל מההתחלה.

פרשת לך לך

והעיקר הוא שאין התועלת, אין הכוונה ואין המטרה רק לספר לזולת אודות "הקהל". הכוונה בזה היא שאנשים ידברו עם כל אדם שהם פוגשים, "האנשים הנשים והטף", ויספרו להם אודות "הקהל". יש לספר על כך בכל השנים כולן, ועל אחת כמה וכמה בשנת הקהל, וקרוב לחג הסוכות, ובחג הסוכות עצמו. הדיבור צריך להיות בדברים היוצאים מן הלב, ומיד צריכה לבוא המסקנה שבדבר: שהדברים מכוונים לכל אחד ואחד - ו"המעשה הוא העיקר" - והדברים מכוונים אליו ואל בני ביתו ואל אלה שמושפעים ממנו.

ואזי אנו מובטחים שתתקיים ההבטחה האמורה שכאשר "יגעת", השכר הוא הרבה יותר ממה שמגיע עבור ההשתדלות והמאמצים שהושקעו, אלא יתקיים "ומצאת" - שכר גדול מאוד שהוא בבחינת "מציאה". וכפי שהוזכר למעלה, כל ה"מציאות" הללו תהיינה מונחות ביחד עד שנמצא את המציאה הגדולה: משיח צדקנו. כולנו ביחד "נמצא" את המציאה - דוד מלכא משיחא, בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש השלישי, "מקדש אדני-כונונו ידיך". ושם נחגוג - בשנת תשמ"ח - את מצות הקהל בפשטות, "והמלך קורא לפניהם פרשיות בתורה" ומתוך שמחה גדולה.

